

21. Chúa Giêsu, Sự phục sinh và Sự sống

Giăng 11: 1-37

Tin Mừng Theo Giăng

Chương mười của Tin mừng Giăng đã khép lại với việc đi bộ 3,500 bước chân xuống dốc của Chúa Giêsu từ Giê-ru-sa-lem đến Thung lũng Giô-đanh khoảng 825 feet dưới mực nước biển, một khu vực nằm ở phía bắc Biển Chết. Ngài đến đó sau cuộc đối đầu của Ngài với các nhà chức trách tôn giáo Do Thái khi họ cố gắng ném đá Ngài vì Ngài đã nói về chính Ngài là “Người chăn chiên nhân lành,” và đưa ra tuyên bố, “Ta với Cha là một” (Giăng 10:30). Chúa Giêsu đã thoát khỏi sự kìm kẹp của họ và đi xuống tại nơi Giăng Báp-tít đang rửa tội cho nhiều người đến với ngài từ bên kia sông Giô-đanh (Giăng 10:42). Tại đó là nơi nhiều người đưa tin nói với Ngài tin tức về căn bệnh của người bạn hữu của mình, La-xa-rô.

¹ Có một người đau, tên là La-xa-rô, ở Bê-tha-ni, là làng của Ma-ri và chị người là Ma-thê.

² Ma-ri là người đã xúc dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc mình lau chân Ngài; chính anh người là La-xa-rô đang đau. ³ Vậy, hai chị em sai người đến thưa cùng Đức Chúa Giêsu rằng: Lạy Chúa, này, kẻ Chúa yêu mắc bệnh. ⁴ Đức Chúa Giêsu vừa nghe lời đó, bèn phán rằng: Bệnh này không đến chết đâu, nhưng vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời bởi đó được sáng danh. ⁵ Và, Đức Chúa Giêsu yêu Ma-thê, em người và La-xa-rô. ⁶ Khi Ngài nghe người này đau, bèn ở lại hai ngày nữa trong nơi Ngài đang ở. ⁷ Rồi đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy trở về xứ Giu-đê. ⁸ Môn đồ thưa rằng: Thưa thầy, hôm trước dân Giu-đê tìm ném đá thầy, thầy còn trở lại nơi họ sao! ⁹ Đức Chúa Giêsu đáp rằng: Trong ban ngày há chẳng phải có mười hai giờ sao? nếu ai đi ban ngày, thì không vấp vì thấy sự sáng của thế gian này. ¹⁰ Nhưng nếu ai đi ban đêm, thì vấp, vì không có sự sáng” (Giăng 11:1-10).

Khi Chúa Giêsu nhận được tin này, Ngài không ở gần nhà của những người bạn hữu của Ngài. Để đến nhà của Ma-ri, Ma-thê và La-xa-rô, chỉ cách Giê-ru-sa-lem hơn một dặm rưỡi về phía đông, sẽ phải mất một ngày hành trình lên đỉnh cao mười tám dặm cho bạn hữu của người ở Bethany. Chúng ta có thể học được nhiều điều trong câu chuyện này, không chỉ về Chúa Giêsu là ai mà còn là cách Ngài đáp trả khi đối mặt với kẻ thù được gọi là cái chết.

Đó là một suy nghĩ đẹp rằng ngôi làng được gọi là làng Ma-ri và Ma-thê (câu 1). Sẽ không phải là một điều tốt đẹp nếu sự tận tâm của bạn hữu đối với Thiên Chúa là một thực tế nổi tiếng đến mức nó sẽ khiến tên của bạn hữu nổi tiếng trong thị trấn hoặc thành phố của mình? Giăng, tác giả Tin Mừng mà chúng ta đang nghiên cứu, cho rằng các độc giả của ông đã nghe về Ma-ri từ các tác giả Tin Mừng khác (câu 2). Ông đã không giới thiệu cho chúng ta về việc xúc dầu cho Chúa Kitô của Ma-ri cho đến chương tiếp theo. Những người chị em đã gửi lời đến Chúa Giêsu rằng “người Chúa yêu mắc bệnh,” có nghĩa là La-xa-rô. Chúng ta cần nhớ rằng Chúa Giêsu rất muốn dành thời gian với họ và đã trở thành bạn hữu.

Họ không yêu cầu Chúa Giêsu đến, vì họ biết rằng điều đó sẽ gây áp lực rất lớn cho Ngài. Các chị em đã biết rằng các nhà chức trách tôn giáo đã theo Chúa Kitô và muốn giết Ngài. Đến bất cứ nơi nào gần Giê-ru-sa-lem sẽ là thảm họa của tòa án, nhưng họ không thể tránh để Ngài biết tình hình. Ngài là hy vọng duy nhất của họ. Có lẽ, ở phía sau tâm trí họ là sự hiểu biết rằng Chúa Giêsu đã chữa lành người hầu của Centurion từ đằng xa (Ma-thi-ơ 8: 5-13), và, có lẽ, Ngài sẽ làm một điều

tương tự đối với La-xa-rơ.

Khi Chúa nghe tin này, Ngài phán rằng nó sẽ không kết thúc bằng cái chết và Con Thiên Chúa sẽ được tôn vinh qua đó. Tôi chắc rằng sứ giả đã mang những lời đó lại cho Ma-thê và Ma-ri. Vấn đề là, ngay cả khi Chúa Kitô nói, La-xa-rơ đã chết. Hãy suy nghĩ kỹ. Phải mất một ngày để sứ giả đi bộ khoảng cách đến nơi Chúa Giêsu. Chúa Giêsu đã đợi hai ngày (câu 6) trước khi Ngài rời đi, và tất nhiên, khi Ngài đi, phải mất ít nhất một ngày để trở về Giê-ru-sa-lem. Khi Ngài đến đó, Ma-thê nói với Ngài rằng La-xa-rơ đã ở trong mộ được bốn ngày (câu 17 và 39).

Câu hỏi 1) Tại sao Chúa Giêsu không chữa lành từ xa như Ngài đã làm tôi tớ của Centurion? Mục đích của việc trì hoãn trong hai ngày là gì? Anh em đã bao giờ đặt câu hỏi về thời khắc của Đức Chúa Trời chưa?

Truyền thống Do Thái dạy rằng linh hồn hoặc tinh thần của một người chết được cho là ở gần cơ thể trong tối đa ba ngày. Khi màu sắc của khuôn mặt thay đổi, và dấu hiệu của sự phân rã trở nên rõ ràng, sau đó họ coi người đó đã chết mà không có hy vọng hồi sức. Sau ba ngày, linh hồn được cho là không thể nhập lại vào cơ thể. Vào lúc sứ giả đến với Chúa Giêsu, Chúa biết những gì trên trái tim của Chúa Cha. Mỗi đám tang được ghi lại mà Chúa Giêsu tham dự đều dẫn đến việc người chết được sống lại. Có con trai góa phụ tại Na-in (Lu-ca 7: 11-17), nhưng những người nghi ngờ có thể nói rằng anh ta chỉ mới chết. Sau đó, có con gái Jairus, và họ có thể nói rằng cô chưa được chôn cất (Ma-thi-ơ 9: 18-26); tuy nhiên, bây giờ ở đây là sự sống lại của La-xa-rơ, nơi mà sự trụy lạc đã xảy ra trong một thời gian trước đây.

Nếu Đức Chúa đã ra đi ngay lập tức để đưa La-xa-rơ sống lại, mọi người có thể lập luận rằng đó là một sự chữa lành đã xảy ra, thay vì phục sinh, và Chúa Cha muốn dạy chúng ta rằng Chúa Giêsu thực sự là Phục sinh và là Sự sống (v. 25). Người Do Thái tin rằng, theo Kinh thánh, sẽ có sự phục sinh của người chết và một trong những dấu hiệu của Đấng Mê-si-a sẽ là Ngài sẽ thực hiện phép lạ đặc biệt đó. Sự phục sinh của La-xa-rơ sẽ là một sự kiện được ban phước, nhưng hơn thế nữa, đó cũng là một dấu hiệu cho họ biết rằng Chúa Giêsu đã và là Đấng cứu thế có quyền lực đối với cái chết, tức là, Đấng tiên tri là Đấng sẽ khiến kẻ chết sống lại:

Những kẻ chết của NGÀI sẽ sống, những xác chết của tôi đều chỗi dậy - Hỡi kẻ ở trong bụi đất, hãy thức dậy, hãy hát! Vì hột móc của Ngài như hột móc lúc hừng đông, đất sẽ buông các âm hồn ra khỏi. (Ê-sai 26:19).

² Nhiều kẻ ngủ trong bụi đất sẽ thức dậy, kẻ thì để được sự sống đời đời, kẻ thì để chịu sự xấu hổ như nhúc đời đời. ³ Những kẻ khôn sáng sẽ được rực rỡ như sự sáng trên vòng khung; và những kẻ dốt đem nhiều người về sự công bình sẽ sáng láng như các ngôi sao đời đời mãi mãi. (Đa-ni-ên 12:2-3).

Việc La-xa-rơ chết trong bốn ngày đồng nghĩa với việc sẽ không còn chỗ để nghi ngờ trong tâm trí con người khi ông ta được hồi sinh từ cõi chết. Đây là bằng chứng cho người Do Thái rằng Chúa Giêsu thực sự là Đấng Mê-si-a!

Bây giờ, chúng ta hãy trở lại với các môn đệ và Chúa Giêsu sau khi thông điệp này đến được với họ. Sau hai ngày chờ đợi, khi Chúa Giêsu nói với các môn đệ rằng đã đến lúc rời đi và trở về Giu-

đa, tất cả họ đều biết rằng Ngài đang nói về Giê-ru-sa-lem. Họ phải đi qua Bethany và Giê-ru-sa-lem để đến cao nguyên Giu-đa. Họ ngay lập tức bắt đầu đặt câu hỏi về quyết định của Ngài, biết rằng nó sẽ nguy hiểm cho tất cả bọn họ.

Giới tôn trưởng Do Thái ở Giê-ru-sa-lem đã cố giết Chúa Giêsu. Họ đều là những người đàn ông được đánh dấu như là môn đệ của Chúa Giêsu, là kẻ nổi loạn chống lại giới ưu tú tôn giáo Do Thái. Họ không thể thấy bất kỳ lý do nào khiến họ phải quay trở lại Giê-ru-sa-lem. Theo như họ biết, tất cả đều tốt với La-xa-rơ. Chính Chúa Giêsu phán rằng bệnh tật của La-xa-rơ sẽ không kết thúc bằng cái chết, vì vậy họ nghĩ rằng ông vẫn khỏe cho đến khi Chúa nói rõ rằng ông đã chết (câu 14). Vì vậy, khi Chúa Giêsu nói với sứ giả rằng nó sẽ không kết thúc bằng cái chết, anh em có nghĩ rằng Chúa Giêsu đã hiểu sai không? Dĩ nhiên là không! Ngài đã phán rằng nó sẽ không kết thúc bằng cái chết, sự nhấn mạnh được đặt vào từ *cuối*. Ngài trấn an họ rằng tất cả sẽ ổn trong khi họ tiếp tục trong ánh sáng. Thời gian được tính bằng giờ; ban ngày cũng là mười hai giờ và ban đêm cũng vậy. Thời gian sẽ đến khi bóng tối ngự trị từ sự đóng đinh của Ngài cho đến khi Ngài sống lại. Chúa biết rằng thời khắc của Ngài đang đến, nhưng cho đến lúc đó, Ngài không có gì phải sợ khi Ngài bước đi trong ánh sáng và đi trong công việc của Chúa Cha.

¹¹ Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rơ, bạn ta, đang ngủ; nhưng ta đi đánh thức người. ¹² Môn đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ được lành. ¹³ Và, Đức Chúa Giêsu phán lời đó chỉ về sự chết của La-xa-rơ; song môn đồ tưởng nói về giấc ngủ thường. ¹⁴ Đức Chúa Giêsu bèn nói tỏ tường cùng môn đồ rằng: La-xa-rơ chết rồi. ¹⁵ Ta vì các ngươi mừng không có ta tại đó, để cho các ngươi tin; nhưng chúng ta hãy đi đến cùng người. ¹⁶ Nhân đó, Tô-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn đồ khác rằng: Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài! ¹⁷ Khi Đức Chúa Giêsu đến nơi, thấy đã chôn La-xa-rơ trong mộ bốn ngày rồi. ¹⁸ Và, thành Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem chỉ độ mười lăm ếch-ta-đơ. ¹⁹ Có nhiều người Giu-đa đã đến đó đặng yên ủi Ma-thê và Ma-ri về sự anh chết. ²⁰ Lúc Ma-thê nghe Đức Chúa Giêsu đến, thì đi đón Ngài; nhưng Ma-ri thì ngồi tại nhà. ²¹ Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Giêsu rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết; ²² mà bây giờ tôi cùng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho. ²³ Đức Chúa Giêsu phán rằng: Anh ngươi sẽ sống lại. ²⁴ Ma-thê thưa rằng: Tôi vẫn biết rằng đến sự sống lại ngày cuối cùng, anh tôi sẽ sống lại. ²⁵ Đức Chúa Giêsu phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. ²⁶ Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Ngươi tin điều đó chăng? ²⁷ Người thưa rằng: Lạy Chúa, phải, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế gian (Giăng 11: 11-27).

Câu 2) Chúa Giêsu đã sử dụng thuật ngữ **ngủ quên** để mô tả cái chết của một tín đồ. Những người trong chúng ta là những người tin Chúa sẽ bất tỉnh và ngủ cho đến khi Chúa Kitô đến? Điều gì xảy ra với chúng ta khi chúng ta chết?

Đức Chúa mô tả cái chết của một tín đồ là “ngủ”. Đó là sự tách biệt linh hồn và tinh thần của một người khỏi cơ thể. Cơ thể đang chìm trong giấc ngủ, nhưng tinh thần, phần vô hình của chúng ta, đó là một con người “chúng ta” thực sự đề đến với Chúa. Vị tử đạo đầu tiên, Stephen, khi người Do Thái ném đá ông ta vì đức tin của mình, ông đã nhìn thấy Chúa đứng bên tay phải của Chúa Cha (Công Vụ 7:56), và sau đó Kinh thánh nói rằng ông ấy đã ngủ trong Chúa (Công vụ 7:59). Cơ thể của ông ta ở đó trong một đồng đá, nhưng Chúa Giêsu đã đứng từ vị trí thường ngồi của

Ngài ở phía bên phải của Chúa Cha để nhận linh hồn của Stephen. Khi Chúa Giêsu phục sinh con gái của Gia-cơ từ cõi chết, Thánh Kinh nói rằng linh hồn của cô bé đã trở lại (Lu-ca 8:55). Nếu linh hồn cô bé trở lại, vậy cô bé đã ở đâu? Cô bé đã ở với Cha, ngay cả khi cơ thể cô ở cõi trần nằm ở đó trước Chúa Giêsu. Khi viết thư cho nhà thờ tại Tê-sa-lô-ni-ca và Cô-rinh-tô, Sứ đồ Phao-lô đã viết:

là Đấng đã chết vì chúng ta, hầu cho chúng ta hoặc thức hoặc ngủ, đều được đồng sống với Ngài (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:10) Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin cậy, muốn liả bỏ thân thể này đặng ở cùng Chúa thì hơn. (2 Cô-rinh-tô 5:8).

Ngay cả khi một người tin Chúa thân xác đã chết (đang ngủ), chúng ta sẽ sống và với Chúa Kitô. Phao-lô đã viết ở nơi khác về suy nghĩ đặc biệt này:

²² Ví thử tôi cứ sống trong xác thịt, là ích lợi cho công khó tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa điều chi. ²³ Tôi bị ép giữa hai bề muốn đi ở với Đấng Christ, **là điều rất tốt hơn**; ²⁴ nhưng tôi cứ ở trong xác thịt, ấy là sự cần hơn cho anh em. (Phi-líp 1:22-24).

Phao-lô đã viết rằng ông ấy muốn khởi hành và cùng với Chúa Kitô. Nếu ông ta tin rằng ông ta sẽ bất tỉnh, thì sẽ không "là điều tốt hơn". Không, Phao-lô tin rằng ngay khi ông ta chết, ông ta sẽ cùng với với Chúa Kitô. Khi chúng ta tin, giống như Phao-lô, cái chết sẽ là điều tốt hơn, thái độ của đức tin vào Chúa Kitô sẽ chuẩn bị cho chúng ta sẵn sàng đối mặt với bất cứ điều gì.

Thô-ma đã được gọi một cách thường xuyên là kẻ tình nghi, nhưng khi chúng ta đọc rằng Chúa Giêsu đã phán cùng các môn đệ rằng họ đã đi tới Giê-ru-sa-lem và Giu-đa, Thô-ma đã chuẩn bị hành lý và sẵn sàng để đi: “**Nhân đó, Thô-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn đồ khác rằng: ‘Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài’**” (Giăng 11:16). Ông hoàn toàn mong đợi được chết với Chúa Kitô. Cái chết có thể là điều kinh khủng đối với nhiều người, nhưng Chúa Giêsu là Vua của các vị Vua và đã vượt qua được sự chết và địa ngục cho chúng ta, những người đã giao phó cuộc đời mình cho Ngài.

Câu hỏi 3) Sau khi được kể về La-xa-rơ, Chúa Giêsu đã đợi hai ngày trước khi Ngài đi đến Bê-tania. Chia sẻ một thời gian khi anh em đã bị thất vọng với thời khắc của Thiên Chúa. Sau đó, có điều gì tốt xảy ra do sự chậm trễ không?

Tôi nhớ một thời gian, trong ba năm rưỡi, tôi đã tranh đấu với Phòng Dịch vụ Di trú Hoa Kỳ về việc cố gắng để có được Visa cư trú ở Hoa Kỳ. Đó là một thời gian cố gắng vì tôi không thể nhận được bất kỳ khoản lương nào trong toàn bộ thời gian trong khi tôi đang chờ đợi. Chúng tôi đã phải tin cậy Chúa để cung cấp cho chúng tôi. Thời gian chờ đợi này là rất áp lực. Nếu không phải vì bạn bè và ân sủng của Thiên Chúa, tôi không biết làm thế nào chúng tôi có thể vượt qua thời gian đó. Nhìn lại, tôi trở nên mạnh mẽ hơn trong đức tin của mình do nhiều lần Chúa sai người đến với chúng tôi bằng tài chính để giúp chúng tôi vượt qua những trải nghiệm căng thẳng đó. Thời gian của Chúa khác với thời gian của chúng ta; chúng ta muốn có tất cả các câu trả lời của chúng ta cầu nguyện xảy ra ngay lập tức! Chúa Giêsu đã không đi ngay đến nhà bạn hữu của mình. Chúng ta biết điều này bởi vì nói rằng, sau khi lên dốc, Chúa Giêsu đã đến gần làng Bê-tha-ni (câu 17, 20). Martha được nói rằng Chúa Giêsu đang đến, không phải Ngài ở đó. (c.20).

Bây giờ, chúng ta thấy Ma-thê vội vã ra ngoài để gặp Chúa Giêsu, trong khi Ma-ri ở lại. Ngài đã đến nơi nào? Có khả năng Chúa Kitô đã đến bên ngoài ngôi làng nơi có những ngôi mộ. Ma-thê đã đến nơi mà Ngài đang đợi. Chúa Giêsu và các môn đệ hẳn đã mệt mỏi sau những đoạn đường dốc Giê-ri-cô. Khi Ma-thê nghe nói rằng Chúa đang đến, đó là bản năng. Cô dừng lại bất cứ điều gì cô đang làm và lao đến gặp Ngài mà không có Ma-ri, nhưng Chúa sẽ không phục sinh La-xa-rô cho đến khi Ma-ri cũng ở đó. Ngài muốn cả hai chào anh trai mình khi anh ta đi ra từ ngôi mộ.

Ma-thê, Ma-ri và Lazarus nổi tiếng ở Giê-ru-sa-lem, vì Kinh thánh cho chúng ta biết rằng nhiều người Do Thái đã đến an ủi chị em khi nghe tin La-xa-rô đã chết (câu 19). Giăng không cho chúng ta biết lý do Ma-ri ở lại. Chúng ta biết rằng Ma-thê là một chủ nhà hoàn hảo, luôn chăm sóc các vị khách của mình. Có lẽ, cô đã học được bài học của mình từ việc chờ đợi của Ma-ri dưới chân Chúa và lắng nghe những lời của Chúa Kitô. Bây giờ, cô quyết tâm đặt Chúa Kitô lên hàng đầu và trách nhiệm của mình với các vị khách của mình là thứ hai. Chúng ta còn lại để tự hỏi tại sao Ma-ri ở nhà.

Khi Ma-thê đến với Chúa Kitô, cô ấy đầy áp nếu chỉ có. **“Nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết” (câu 21)**. Chúng ta thường có thể hối tiếc những điều xảy ra trong cuộc sống của chúng ta, cho dù là do sự lựa chọn của chính chúng ta hay bởi sự bất hạnh ngẫu nhiên. Cuộc sống đầy rẫy “nếu” và “giả sử”. Cuộc sống đầy những câu hỏi. Tuy nhiên, nếu chúng ta tập trung vào “nếu” trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta có thể bỏ lỡ câu hỏi quan trọng hơn, đó là, **“Chuyện gì bây giờ?”** Câu hỏi của chúng ta với Chúa trong những tình huống như vậy là trở thành **“Bây giờ thế nào, Chúa ơi? Bước tiếp theo là gì?”**

Không có vấn đề hay tình huống nào quá lớn hoặc phức tạp đến nỗi nó thoát khỏi một giải pháp, đặc biệt là khi chúng ta mời Chúa vào sự cân bằng và yêu cầu Ngài bước vào với quyền năng của Ngài. Tại đây, Ma-thê bày tỏ sự hối tiếc. Tuy nhiên, cô cũng biết rằng không có gì là quá khó đối với Chúa, vì cô đã mạo hiểm hơn để nói, **“mà bây giờ tôi cùng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho” (câu 22)**.

Chúng ta thường khó khăn với Ma-thê khi chúng ta đọc về cô ấy và em gái của cô ấy, nhưng Chúa Giêsu nhìn vào nỗi đau của cô ấy với sự dịu dàng và cảm thấy nỗi đau của cô ấy. Khi chúng ta nghiên cứu trong đoạn dẫn này, cô ấy đã đúng rất nhiều! Cô dám hy vọng và tuyên bố niềm tin của mình rằng Ngài là Đấng Mê-si-a, Con Thiên Chúa, Đấng đã đến thế gian! Chúng ta có thể nhận ra Chúa Giêsu trong hoàn cảnh của chúng ta, nhưng chúng ta đã vượt tới Ngài trong sự mong đợi chưa? Đức tin của Ma-thê được đưa đến một điểm mà cô ấy có thể nói, **“mà bây giờ tôi cùng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho (câu 22)**. Tuy nhiên, cô ấy không hỏi Ngài! Nhiều người trong chúng ta đã đến nơi mà chúng ta có đức tin mạnh mẽ, nhưng chúng ta không hỏi Ngài lay động một cách kỳ diệu. Nó giống như câu chuyện về người đàn ông có con trai bị quỷ ám:

²¹ Đức Chúa Giêsu hỏi cha nó rằng: **“Điều đó xảy đến cho nó đã bao lâu?”** Người cha thưa rằng: **“Từ khi nó còn nhỏ”**. ²² **“Quý đã lằm phen quăng nó trong lửa và dưới nước, để giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được việc gì, xin thương xót chúng tôi và giúp cho.”** ²³ Đức Chúa Giêsu đáp rằng: **“Sao người nói: ‘Nếu thầy làm được?’ ‘Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả.’”** ²⁴ Tức thì cha đưa trẻ la lên rằng: **“Tôi tin; xin Chúa giúp đỡ trong sự không tin của tôi!”** (Mác 9:21-24).

Người đàn ông này, giống như Ma-thê, đã có một trận chiến với sự không tin của mình. Ông ta tin rằng Chúa Giêsu có thể chữa lành cho con trai của mình, nhưng giống như nhiều người trong chúng ta, kể cả Ma-thê, đức tin của chúng ta tập trung vào tình huống có vẻ rất thảm khốc và không khả quan trước chúng ta. Chúng ta cần sự giúp đỡ từ Chúa để chiến đấu với niềm tin của chúng ta! TA LÀ ĐÁNG TỰ HỮU HẠNG HỮU (Xuất hành 3:14) đang ở trước mặt Ma-thê và tìm kiếm một biểu hiện đức tin của cô ấy. Ông ấy đã chia sẻ với cô ấy Ngài là ai –**“Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Ngươi tin điều đó chẳng?” (Câu 25-26).** Đây là lời tuyên bố thứ năm TA LÀ về Chúa Kitô. Như thể Chúa đang nói với Ma-thê, “Ta là tất cả những gì mà ngươi cần.” Rất thường xuyên, chúng ta thấy Chúa đang tìm cách kéo đức tin của các môn đệ của Ngài, và đây là những gì Ngài đang làm với Ma-ri và, có lẽ, với mỗi chúng ta, tức là, ngược mắt lên để mời Ngài vào tình huống của chúng ta và mong chờ Chúa để làm điều gì đó để đáp lại đức tin của chúng ta. “Chúng ta không có gì cả vì chúng ta không cầu xin” Gia-cơ nói (Gia-cơ 4: 2). Trong tình huống đối mặt với Ma-thê, Ngài là Đấng có sức sống và sức mạnh phục sinh trong chính mình, vì Ngài Là sự sống và là Sự phục sinh. Chúa muốn lấy sự tập trung của chúng ta khỏi những câu hỏi “Nếu”, và thay vào đó, để chúng ta cầu xin Ngài, “Những gì bây giờ? Ngài muốn làm gì bây giờ, Chúa ơi?”.

Có phải anh em đã có một khoảng thời gian khó khăn hoặc trải nghiệm trong cuộc sống của mình khi anh em nói rằng, “Nếu chỉ điều này không xảy ra,” hoặc, “nếu chỉ tôi thay vì sẽ đưa ra quyết định này, thì v.v.? Nếu anh em có hối hận hay buồn bã về một tình huống trong quá khứ hoặc hiện tại một cách khó khăn, mời Chúa Giêsu vào tình huống này ngay bây giờ.

Câu hỏi 4) Tình huống “nếu” của anh em là gì? Điều gì đến với tâm trí? Chia sẻ nếu anh em cảm thấy có thể. (Có thể bỏ qua câu này nếu anh em thấy nó không thoải mái).

Ma-thê trở về nhà để gặp Ma-ri, vì phép màu của sự hồi sinh của La-xa-rô sẽ không diễn ra cho đến khi cô đến. Khi Ma-ri được gọi, cô lao ra khỏi nhà và tất cả mọi người đi theo cô:

²⁸ Người nói xong, liền về, lén kêu em là Ma-ri, mà rằng: Thầy ở đằng kia, đang gọi em lại. ²⁹ Ma-ri vừa nghe mấy lời, vội vàng đứng dậy đến cùng Ngài. ³⁰ Và, Đức Chúa Giêsu chưa vào trong làng, nhưng còn đứng nơi Ma-thê đến đón Ngài. ³¹ Khi những người Giu-đa đang ở trong nhà với Ma-ri và yên ủi người, thấy người đứng dậy đi ra vội vã như vậy, thì theo sau, vì nghĩ rằng người đến mộ đang khóc. ³² Nhưng Ma-ri, lúc đã tới nơi Đức Chúa Giêsu đứng, vừa thấy Ngài, thì sấp mình xuống chân Ngài mà nói rằng: Lạy Chúa, nếu có Chúa đây, thì anh tôi không chết! ³³ Đức Chúa Giêsu thấy người khóc, và những người Giu-đa đi với người cũng khóc, bèn đau lòng cảm động mà phán rằng: Các ngươi đã chôn người ở đâu? ³⁴ Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy lại coi. ³⁵ Đức Chúa Giêsu khóc. ³⁶ Người Giu-đa bèn nói rằng: Kìa, người yêu La-xa-rô là dường nào! ³⁷ Có một vài người trong chúng nói: Người đã mở mắt kẻ mù được, há chẳng có thể cũng làm cho người này không chết sao? (Giăng 11:28-37).

Khi Ma-ri đến nơi Chúa Giêsu, có lẽ là gần ngôi mộ, chúng ta thấy sự tận tâm của cô ấy đối với Chúa. Một lần nữa, cô ngã dưới chân Ngài (câu 32). Cô ấy cũng nói điều tương tự như Ma-thê, **“Lạy Chúa, nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết” (câu 21).** Sau đó, chúng ta thấy sự bùng nổ cảm xúc ở Ma-ri và Ma-thê và những người Do Thái đã đến để đau buồn về cái chết của La-xa-rô: **“Đức Chúa Giêsu thấy người khóc, và những người Do Thái đi với người cũng khóc, bèn đau lòng**

cảm động” (câu 33). Từ tiếng Hy Lạp được dịch như “đau lòng” của người Hô-ai giáo là *embrimaomai*. Giảng chỉ sử dụng từ này ở đây và trong câu ba mươi tám chương mười một, được dịch tương tự: “Đức Chúa Giê-su lại **đau lòng** nữa.”

Chúng ta hãy nghĩ về từ Hy Lạp này. Trong các tình huống khác nhau, Ma-thi-ơ và Mác trong Tin mừng của họ cũng sử dụng từ Hy Lạp này, được dịch, “Đức Chúa Giê-su cảnh báo họ một cách nghiêm khắc (Ma-thi-ơ 9:30) và, Đức Chúa Giê-su bảo anh ta đi ngay, lấy giọng nghiêm để căn dặn (Mác 1: 43). Trong một tình huống khác, các môn đệ bày tỏ sự tức giận bằng cách sử dụng từ tiếng Hy Lạp và được dịch ra là: “và họ nặng lời với bà” (Mác 14: 5).

Câu 5) Khi Giảng sử dụng từ Hy Lạp, *embrimaomai*, để mô tả phản ứng của Chúa Giê-su đối với việc tuân trào cảm xúc tại ngôi mộ, Ngài đang cố gắng truyền đạt điều gì và tại sao?

Một số người sẽ nói rằng Giảng đã mô tả sự nghiêm khắc hoặc tức giận được nhìn thấy trong Chúa Giê-su ngày hôm đó lúc những người Do Thái than khóc. Tôi không thể truyền đạt những gì đang diễn ra tốt hơn bình luận viên William Barclay:

Tại sao lại tức giận? Đó là một gợi ý rằng sự thể hiện nước mắt của những người ghé thăm Do Thái đến Bê-tha-no là sự giả hình tuyệt đối, và sự đau buồn giả tạo này đã làm dấy lên cơn thịnh nộ của Chúa Giê-su. Có thể điều này đúng với những người ghé thăm này, mặc dù không có dấu hiệu nào cho thấy sự đau buồn của họ là giả tạo. Nhưng điều đó chắc chắn không đúng với Ma-ri, và khó có thể ở ngay đây để lấy sự đau lòng để ám chỉ sự tức giận. Moffat dịch ra rằng: “tinh thần của Chúa Giê-su bị *trối buộc* trong tinh thần, nhưng bị *trối buộc* là yếu đuối. Phiên bản tiêu chuẩn sửa đổi có nghĩa là: “Chúa Giê-su đã vô đau đớn trong tinh thần,” nhưng một lần nữa, điều đó là vô màu đối với từ bất thường nhất này. Rieu dịch rằng: “Ngài nhường chỗ cho sự đau khổ về tinh thần như vậy làm cho cơ thể run rẩy.” Với điều này, chúng ta đang tiến gần hơn đến ý nghĩa thực sự. Trong tiếng Hy Lạp cổ điển thông thường, cách sử dụng thông thường của sự đau khổ là của một con ngựa *khịt mũi*. Ở đây phải có nghĩa là cảm xúc sâu sắc như vậy đã chiếm lấy Chúa Giê-su đến nỗi một tiếng kêu lên không chủ ý xuất phát từ sâu thẳm trong trái tim Ngài. Đây là một trong những điều quý giá nhất trong phúc âm. Chúa Giê-su đã chìm sâu vào nỗi buồn của con người đến nỗi trái tim Ngài quặn thắt vì thống khổ.

Ở đây chúng ta thấy một bức tranh tuyệt đẹp về Đức Chúa Giê-su của chúng ta bước vào nỗi buồn với chúng ta. Tiên tri Ê-sai nói về Ngài như một người đau khổ và quen thuộc với đau khổ (Ê-sai 53: 3). Chúa ở đây là hình mẫu hoàn hảo trong Thi thiên 51:17: “**Của lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là tâm thần đau thương: Đức Chúa Trời ôi! lòng đau thương thống hối Chúa không khinh dể đâu.**” Tôi đã biết những người đã đặt lên Chúa Giê-su đến một mức độ mà họ khóc rất dễ dàng xung quanh nỗi đau và đau khổ. Thật là một điều tốt đẹp khi có một trái tim tan vỡ và đau khổ (Thi thiên 51:17) và có thể đi vào nỗi đau của người khác và khóc với họ khi họ khóc (Rô-ma 12:15 KJV). Thật là một ví dụ của Chúa đối với chúng ta khi chúng ta sống cuộc sống của chúng ta trên thế gian này. Chúa hiểu nỗi đau của chúng ta! Mặc dù chúng ta thường không biết tại sao Ngài cho phép đau khổ trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta biết rằng Ngài nhìn thấy tất cả mọi thứ. Đó là lý do tại sao thời khắc của Ngài là hoàn hảo bởi vì Ngài biết sự kết thúc ngay từ đầu.

Chúng ta sẽ xem sự phục sinh La-xa-rô của Chúa Giê-su từ cõi chết trong nghiên cứu tiếp theo của

chúng ta, nhưng sẽ tốt hơn nếu kết thúc nghiên cứu của chúng ta bằng cách đặt câu hỏi: tình huống "nếu-chỉ- mình-Chúa-đã-ở-đây,-Chúa ời" của anh em là gì? Bây giờ sẽ là thời điểm tốt để chia thành các nhóm hai hoặc ba người và cầu nguyện cho nhau rằng “*TA LÀ ĐÁNG TỰ HỮU HẰNG HỮU*” sẽ bước vào và giúp đỡ anh em trong mọi tình huống khi anh em đọc những từ này. Hãy cầu xin Ngài; “*Bây giờ thế nào, Chúa ời?*”

Cầu nguyện: Lạy Cha, cảm ơn Ngài vì tấm gương hoàn hảo Con của Ngài, Chúa Giê-su, vì đã có thể đi vào nỗi đau và sự đau khổ của chúng con, Xin hãy giúp chúng con học cách sống như Ngài bằng mọi cách. Amen!

Keith Thomas

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com